

ஹா ம் லெ த்

(டென்மார்க்க்தேசத்து இளவரசன்)

HAMLET, PRINCE OF DENMARK.

இது

ஷேக்ஸ்பியர் மகாகவியின் நாடகத்தை அனுவரித்து

லாம்ப் (Lamb)

என்பவர் ஆங்கிலத்தில எழுதியதை

ராப்பஹதூர் ச. பவானந்தம் பிள்ளை அவர்கள்,

எபி. ஆர். எச். எஸ் (லண்டன்) எம். ஆர். ஏ. எஸ் (லண்டன்)

மொழிபெயர்த்தது.

சென்னை :

1916

Copyright registered]

[ரிஜிஸ்தர் செய்தது.

PRINTED BY
S. MURTHY & CO., AT THE " KAPALEE " PRESS
305, THUMBU CHETTY STREET, MADRAS

5075a

11:23

ஹாம்லெட்

ஐரோப்பா (Europe) கண்டத்திலே டென்மார்க் (Denmark) தேசத்தரசனாகிய ஹாம்லெட் (Hamlet) என்பவன் திடீரென்றிறந்தான் ; அவனுடைய மனைவி, கேர்ட்ரூட் (Gertrude) என்பவள், தான் கைம்பெண் ஆன இரண்டு மாதத்துக்குள்ளேயே, அவனுடைய தம்பி கிளாடியஸ் (Cladius) என்பவனை மணம்புரிந்து கொண்டாள். இதனை, அவ்வூர்ப் பிரஜைகள் அனைவரும் அதிசயமாகக் கவனித்து “ இது என்ன புத்தியில்லாத் தன்மை! கொஞ்சங்கூட உணர்ச்சியில்லாமல் இப்படிச் செய்வாரும உண்டா? ” என்று தமக்குள் சொல்லிக் கொண்டார்கள். அவள் இப்போது வரித்த தனது மைத்துனன், அவளுடைய இறந்த கணவனுக்குக் கொஞ்சமேனும ஈடானவன்ல்லன்; அழகிலும் குறைந்தவன்; ஆண்மையிலும் தாழ்ந்தவன்; அழகில் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு குறைந்தவனோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு இழிகுணத்தில் மிகுந்தவன். ஆகையால் அவனைப் பற்றிச் சிலர்க்கு ஒரு சந்தேகம் உண்டாகியது. அதாவது “ இவன் தன் தமையன் மனைவியை விவாகம் செய்துகொண்டு, தன் தமையன் மகனும், அரசரிமைக்கு நேர் வாய்க்தாரனும் ஆகிய ஹாம்லெட் இளவரசன் பட்டத்துக்கு வரவொட்

டாமல் தானே அரசனாகவேண்டுமென்னும் கருத்துடன் தன் தமையனைக் கொன்றிருப்பான்” என்பதே.

இராணியாகிய கோர்ட்டுட் செய்த தகாக்கருமம், வேறு யார் மனதிலும் அத்தனை அதிகமாகப் பதியவில்லை; அவ ஞடைய குமாரனாகிய ஹாம்லெத் இளவரசன் மனதில்தான் அது அதிகமாக ஆழ்ந்து பதிர்க்கிருந்தது; இறந்த தந்தையை இவன் மறக்கவேயில்லை; ‘அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்’ ‘தந்தை சொன் மிக்க மந்திரமில்லை’ என்ற நீதிவாக்கியங்களின்படி இவன் தனது தந்தையைக் கண்கண்டகடவுளாகக் கருதி நேசித்துப் பூசித்துப் பெருமை பாராட்டினான். இவன் நீதிநெறி, தவறாத மானி. ஆதலால் தனது தாயின் தகா நடத்தையைப் பேயின் நடத்தையாக எண்ணித் தனது இதயம் புண்பட மறவாதிருந்தான். தந்தையின் மரணம் ஒருபுறம், தாயின் திருமணம் மறுபுறம்; இவைகட்கிடையில் இவன், பாக்குவெட்டியிற் பட்ட பாக்கேபோல, அகப்பட்டு அகநகங்கி விசனப்போர்வை போர்த்துக் கொண்டு மெலிந்திருந்தான். தனது களியாட்டை இழந்தான்; இளமை நலம் அழிந்தான்; கல்விப்பயிற்சி மறந்தான்; வேட்டை முயற்சி துறந்தான்; தேககசுத்தை ஒழித்தான்; இன்னும் இளமைக்கேற்ற அனைத்தையும் கழித்தான்; விசனத்தில் ஆழ்ந்தான்; உலக வாழ்க்கையை வெறுத்தான்; மேனி நிறங் கறுத்தான்; இவ்வுலகம் இவனுக்குக் களைபறியாவினே நிலம்போல் விளங்கிற்று. களைபறியா வினே நிலத்திற் பயிர்கள் பாழாகிக் களைகளே மேலோங்குவன போல, உலகத்தில் அக்கிரமமே நிலைத்துக் கிரமம் குலைகின்ற தென்பது அவனது எண்ணம். வமிசாவளியாகத் தனக்குக் கிடைத்திருக்கவேண்டிய அரசரிமையைப் பிறன் கைக்கொள்ள

நேர்ந்ததே என்னும் ஏக்கம யெளவனமும் கௌரவமும் உள்ள இளவரசனாகிய இவனுக்கு அதிகமாக இருந்திருக்க வேண்டும் ; ஆயினும் அதைப்பற்றி இவனுக்குக் கவலை சிறிதும் இல்லை. மற்றொரு இவன் மனவூக்கந் துறந்து ஏக்கம் மிகுந்து வாழ்ந்தானென்றால், தன் தாய், அவளுடைய கணவனாகிய தன் தகப்பனை மறந்ததனால்தான்; “எப்படிப்பட்ட தகப்பனார்! அவளுக்குத் தமது வாழ்நாள முழுவதும் அன்புள்ள கணவராயிருந்து, ஆசையோடு நேச பாசங் காட்டியவர்! அப்பொழுதெல்லாம் அவள், அவர் விஷயத்தில் உள்ளன்பும் பணிவும் உள்ளவள்போல் நடத்தாள். நாளுக்கு நாள் அவரிடத்துத் தனக்குள்ள அன்பு முதிர்ந்து வருவதுபோலப் பாசாங்குபண்ணி வந்தாள. இப்பொழுதோ அவர் இறந்து இன்னும் இரண்டு மாதங்கள் கூடப் பூர்த்தியாகவில்லை; இதற்குள் கலியாணமாம்! ஐயோ! கலியாணமே! என்ன கலியாணம! கணவன் தம்பியைக் கணவனாக வரிப்பதாம்! என்ன அக்கிரமம்! எத்தனை விதத்திற் பிறழ்ந்த கலியாணம்! கொண்ட கணவன் தம்பி பெற்ற மகனுக்குச் சமானம். மகனை மணப்பதா! என்கே அடுக்கும்! அதுவும் எவ்வளவு சீக்கிரத்தில்! அதற்கு ஒப்பிவந்து, கைம்பெண்ணை மணந்தவன் எத்தனை உததமன்! அவனா இராஜ்யபாரத்தை வகித்து ஜனங்களை நீதிநெறியில் நடத்துபவன்!” என்றிப்படிப்பட்ட பலவித யோசனைகள், இவனுடைய இளமனதிற்புகுந்து பத்து இராஜாங்கங்களை இழந்த விசனத்திற்கும் அதிகமாக இவனை மயங்க வைத்தன.

“மைந்த! ஹாம்லெத்! தந்தையை நினைந்து
துயர்க்கடன் தீர்க்குமுன் சுத்தநற் குணங்கள்
புகழப் படுவன, போற்றப் படுவன ;
ஆயினும் இதன்கேள்: நீயிழந் தலமரும்
உனது தந்தைவே ரொருதந் தந்தையை”

இழந்தனர் அவரொரு தந்தையை இழந்தனர் ;
ஆதலால் இறந்தவர்க் கிரங்கி அழுங்குதல்
சிலநா ளெவர்க்குஞ் சிறப்புடைத் தாகும் ;
அன்றி,

பிடிவா தத்துடன் பெரிதும் வருந்தி
ஆரூத் துயரால் நீரா உருகுதல்
தீராப் பாவம் ஆகும் என்ப ;
ஆண்மை தனக்கும் அடுக்கா தீசன்
விதித்த விதியை மதியாத் தன்மையாம் ;
மனோதிடம் இன்மையாம் ; வாஞ்சை யின்மையாம் ;
பொறுமை இன்மையாம் ; புத்தி யின்மையாம் ;
பிறப்பன இறக்கும் ; இறப்பன பிறக்கும் ;
இறத்தல் யார்க்கும் இயல்பின தாகும்
அதனினும் மிக்க தறிகிலம் யாமே ;
அதனால்,

ஏனோ ஏங்கு கின்றனை இங்ஙனம் ?
சீசீ இதனைச் சிறிதும் ஈசன்
நன்றெனக் கருதான் ; பொன்றி னோர்க்கும்
பொருந்தா துலகம் புகழா தறிவிற்
கடுக்கா தப்பன் இறந்தால் அவன்றன்
மைந்தன் வருந்தல் தொன்றுதொட்ட வழக்கமென்
றிடனகல் உலகத் தெவரும் அறிவர் ;
உலகில் ஆதியில் உண்டா னவன்முதல்
இற்றைத் தினத்தில் இறந்தவன் வரையில்
எவரும் விதித்த திதுவென
ஓர்வதே மதியிதைத் தேர்வதுன் கடனே.”

என்று இவனை இவன் தாயாகிய இராணியும் அரசனும்
தங்களாலான வரையில் வேறு விதத்தில் திருப்ப முயன்றார்
கள் ; பயன் படவில்லை ; அத்தாணி மண்டபத்துக்கு வரும்
போதெல்லாம், இவன் கறுப்புடையே தரித்து வருவானாயி
னான். தகப்பன் இறந்த விசனத்திற்கு அடையாளமான

காருடைகளை இவன் விடவேயில்லை தன் தாய் செய்து கொண்ட —விவேகமற்ற விவாகம்,—கற்பில்லாக் கலியாண காலத்திலுங் கூட இவன் தனது காருடைகளைக் கழற்ற வில்லை; அதனை ஒரு பொருளாமதித்து ஏறெடுத்துப்பார்க் கவுமில்லை; தந்தை மாணத்தையே மனத்தகத்திற் பதித்த அவன், தாய் மணக்கோலத்தைப் பிணக்கோலமாக் கண்டா ன்; அம் மணம் நடந்த காலத்தில் நடந்த உண்டாட்டுக் களி யாட்டுக்களிலும் அவன் உடனிருந்தானில்லை. இவனை அத னில் துழைக்க முயன்றும் பயனிலலாமற் போய்விட்டது. அந்த விவாகமான காலத்தை அவமான காலமாக மதித்து அகம் வெதும்பினான் இவ்விளவரசன். அனைத்தினும் அதிக மாக அவன் மனதை அலைக்கழித்த தென்னவென்றால், அவன் தந்தை இறந்தகாரணம் சரியாய்த் தெரியாமையேயாம். கிளாடியஸ் அறிவித்திருந்தபடி அவன் தந்தை யிறந்த காரணம் பாம்புக்கடி யென்பதாம்; ஆனால் இளையா னாகிய ஹாம்லெத் மாத்திரம் அதனை நம்பாமல, உடமபெல் லாம் விஷமுடைய தன் சிற்றப்பனாகிய இரண்டுகாற் பெரும் பாம்பே தன் தந்தையைக் கடித்ததென்று ஐயுற்றான். தெளிவான தமிழிற் சொல்லுநகால, இளவரசனாகிய ஹாம் லெத்தின் சிற்றப்பன், அரசரிமையைப் பெறுமபொருட்டு, ஹாம்லெத்தின் தந்தையைக்கொன்றான் என்று ஏற்படுகின் றது. ஆகையால் ஹாம்லெத்தின் தந்தையைக் கடித்த விஷப் பாம்பு சிம்மாசனமேறி அரசாண்டுகொண்டிருந்தது.

இந்த அதுமானம் எத்தனை தூரம் உண்மை யென் பதும், தன் தாயைப் பற்றி என்ன நினைக்கலாம் என்பதும், இந்தக் கொலை சம்பந்தமாகத் தன் அன்னை எத்தனை தூரம் உதவிபுரிந்தா னென்பதும், அவள் ஒப்பியோ, ஒப்பாமலோ தெரிந்தோ, தெரியாமலோ, கொலைநடந்த தென்பதும் ஆகிய

இவைகளே அவன் மனதைப் புண்படுத்திக் தத்தளிக்க வைத்த பெருஞ் சந்தேகங்களாம்.

இறந்த தந்தையைப் போன்ற ஆவேசம் ஒன்றை, அர்த்தராத்திரியிற் காவல்காக்கும் சேவகர், அரண்மனைக்கெதிர் மேடைமேல் இரண்டு மூன்றுமுறை கண்டிருக்கின்றார்களென்னும் ஒருவதந்தி ஹாம்லெத்துக் கெட்டியது. அந்த ஆவேசம் இறந்த அரசன் உடுத்தியிருந்த உடைகளையே கேசாதிபாதம்வரை அணிந்துகொண்டு என்றும் ஒரே மாதிரியாய் வந்ததென்றும் தெரிந்தது. ஹாம்லெத்தின் பிராணநேசனாகிய ஹோராஷியோ (Horatio) உள்ளிட்ட அனைவரும் அதனைக்கண்ட காலத்தைப்பற்றியும் அதனுடைய நடைநொடிபாவனைகளைக் குறித்தும் ஒரே விதமாய்ச் சொன்னார்கள். அது, சரியாய் இரவு பன்னிரண்டுமணிக்கு வந்ததென்றும், இரத்தமின்றி வெளுத்து விளங்கிய தென்றும், கோபக்குறியின்றி விசனக்குறியே மிகுந்து காட்டியதென்றும், அதன் தாடி பயங்கரமாயிருந்ததென்றும், அதனுடைய நிறம் உயிருடன் இருந்தபோது இருந்தபடி வெள்ளிய நிறமென்றும், தாங்கள் பேசினபோது அது வாயைத்திறக்கவில்லை யென்றும், ஒருமுறை மாத்திரம் அது வாயைக் குவித்துப் பேசுவதுபோலத் தலையை உயர்த்தியது, அதற்குள் ஜாமக்கோழி கூவவே, அது துரிதமாய் மறைந்து போயிற்றென்றும் அவர்கள் கூறினார்கள்.

இளைஞனாகிய ஹாம்லெத், அவர்கள் கூறியவற்றைக் கேட்டு வியந்தான். அவை யாவும் உண்மையாய் ஒன்றுக் கொன்று பொருந்தவனவாய் நம்பத்தகுந்தனவாயிருந்தன. ஆகலின், அவர்கள் கண்டது தன்னுடைய தந்தையின் சூக்ஷ்ம சரீரமே எனத் தீர்மானித்த ஹாம்லெத் அன்றிரவு அந்தக் காவலாளருடன் தானும் கூடியிருந்து அவ்வரு

வத்தைக் காணலாமெனத் துணிந்தான். “அப்படிப் பட்ட தோற்றம் வினாய் வந்தது கிடையாது; மும்முறை வந்தும் அது மௌனமா யிருந்த காரணமேயே; தன்னைக் கண்டால் அது பேசாமற் போகாது” என யோசித்துத் தெளிந்த ஹாம்லெத் அன்றையிரவு வரும்வரையில் அமைதியாய்ப் பொறுத்துக்கொண்டிருந்தான்.

ஹாம்லெத் இரவாகவும், ஹோராஷியோ வுடனும் காவலர்களுள் ஒருவனை, மார்க்செலஸ் (Marcellus) என்பவனுடனும் உருவெளிவந்துலாவியதென வதந்தி பிறந்த மேடைமேல் போய் நின்றான். அன்றிரவு குளிர் மிகுந்திருந்தது. கடும் பனிக்காற்று வீசியது. கை கால்கள் குளிரால் விறைத்தன. மூவரும் குளிரின் மிகுதியைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். கொஞ்ச நேரத்துக்குள் பேச்சை நிறுத்தி ஹோராஷியோ “அதோ! அது வருகிறது, வருகிறது!” என்று காட்டினான்.

தனது தந்தையின் உருவத்தைக் கண்டவுடனே, ஹாம்லெத்துக்கு, பயமும் அதிசயமும் உண்டாயின. ஆதலால் உடனே அவன் அந்தத் தோற்றம் நல்லதோ கெட்டதோ வென ஐயுற்று “விண்ணவர்களே! தெய்வங்கள்! எங்களைக் காக்கவேண்டி. இந்த ஆவி, நன்மைக்கே வருகிறதோ, அன்றித் தீமைக்கே தோற்றுக்கிறதோ” என்று வேண்டிக்கொண்டான். கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் அவனுக்குத் தைரியம் பிறந்தது. அப்போது அவன் அங்குக் கண்ட அவன் தந்தையின் உருவம் அவன் மேல மிகவும் இரக்க முடையது போலவும், அவனிடத்திற் பேசப் பிரியப்பட்டது போலவும், எல்லா விதத்திலும், அது உயிரோடிருந்த போது இருந்தது போலவும் இருந்தது. ஹாம்லெத் அதனுடன் பேசாமலிருக்கவேண்டுமென்றாலும் அவனுடைய

வாய் அவனையும் அறியாமலே பேசிற்று. “என தருமைத் தந்தாய்! அரசு! நீர் புதைக்கப்பட்ட குழியிலிருந்து ஏனோ வெளியில் வந்தீர்? உம்மை நாங்கள் மிகவும் அமைதியாய் அதனிற் புதைத்து விட்டோமே! என் அன்புள்ள பிதாவே! ஏனோ மறுபடியும் இந்த நிலவுலகத்தையும் நிலவையுங் காணப்போந்தீர்? தமது ஆத்மசுகத்துக்காக நாங்கள் செய்யவேண்டிவது ஏதேனும் உளதா?” என்று மிக உருக்கமாய் வினவினான். தன்னுடன் வரும்படி அந்த ஆவேசம் சைகைசெய் தழைத்தது; கொஞ்சந் தொலைவில் யாருமில்லாத இடத்திற் போகவேண்டுமென்னுங் குறிப்பிற் காட்டியது. ஹோராஷியோவும் மார்செலஸ்ஸும் “நீ அதனைப் பின்பற்றிப் போகாதே; ஒருவேளை அது தூர்க்குணப் பேயாயிருந்தால் உன்னைக் கடற்கரைக்கோ, மலை உச்சிக்கோ, கொண்டுபோய் அங்கே தனது பயங்கர உருவத்தைக்காட்டி, உன்னறிவை மயங்கச் செய்யும்” என்று பயமுறுத்தி, ஹாம்லெத்தைத் தடுக்க முயன்றார்கள். அவர்கள் கூறின யாவும் பயனற்றன. ஹாம்லெத், தனது துணியை மாற்றவில்லை. அவன் தனது உயிரைத் திரணமாய் மதித்திருந்ததால், “இந்த உடலு போனாலென்ன? ஆத்மாவை அந்தப்பேய் என்ன செய்யக் கூடும்? ஆத்மா நித்தியமல்லவா?” என்று தைரியமாய்ப் பேசினான். அவர்கள் அவனைத் தடுத்துப்பிடிக்க எவ்வளவோ முயன்றும் அவர்களினின்றும் தன்னை விடுவித்துக்கொண்டு, அவன், சிங்கத்தைப்போல் தேகபலமும் தைரியமு முடையவனாய், அந்த ஆவேசம் எங்கெங்கே அழைத்துக்கொண்டு சென்றதோ, அங்கங்கெல்லாம் அதனுடன் சென்றான். கடைசியாக அந்த ஆவேசம் ஹாம்லெத்தோடு யாருமற்ற இடத்திற்குச் சென்று “அப்பா, மகனே!, நான் உன் தந்தை;

அநியாயமாய்க் கொல்லப்பட்டேன்; என்னைக் கொன்றவன், உனது சிற்றப்பனாகிய கிளாடியஸ்; நான் எனது வழக்கம் போல் ஒருநாள் பிற்பகலில் தோட்டத்தில் தூங்கிக்கொண்டிருந்தேன்; துரோகச் சிந்தையுள்ள என் தம்பியாகிய கிளாடியஸ், திருட்டுத்தனமாய் என்னருகில்வந்து, வச்ச நாபி ரஸத்தை எனது செவித்துளையில் ஊற்றினான்; அதுவோ மனிதனுயிர்க்கு மாறாத சத்துரு; பாதரசம்போல அத்தனை விரைவாய், உதிரநாளங்களி வெல்லாம் பரவி, உதிரத்தை உறைவித்துத் தோலை வெடிக்கச்செய்து, குஷ்டநோயுண்டாக்கி என்னைக் கொன்றது.

“உடன்பிறந்தார் சுற்றத்தா ரென்றிருக்க வேண்டா உடன்பிறந்தே கொல்லும் வியாதி.”

என்றபடி உடன் பிறந்தானாகிய எனது தம்பி என்னுடைய உயிரையே யன்றி, என் மனைவியையும் அரசாட்சியையும் கொள்ளுகொண்டான். ஆகையால், நீமட்டும் எனக்குகந்த மகனாயிருந்தால், என்னைக் கொன்றவனைப் பழிக்குப்பழி வாங்கவேண்டும். உன் தாயார் தனது கற்பினிலே சூலைந்து, அவளை நான் மணந்தகாலத்தில் அவளைக்கு உரைத்த சத்தியத்தையும் மறந்து, என்னைக்கொன்ற மாபாவியை மணந்து வாழ்கின்றான். ஆனாலும் உனது சிற்றப்பனைமட்டும் விடாது பழிவாங்கு; தாயை ஒன்றும் செய்யாதே; அவளைத் தெய்வம் தண்டிக்கும்;

“தன்னெஞ் சறிவது பொய்யற்க பொய்த்தபின் தன்னெஞ்சே தன்னைச் சும்.”

என்றபடி அவளுடைய மனசாக்கியே அவளைச் சுட்டொரிக்கும்” என்று இரகசியத்தை விளங்க உரைத்தது. அது சொன்னபடி செய்வேன் என்று ஹாம்லெத் ஒப்புக்கொண்டான். அதுவும் மறைந்து போய்விட்டது.

ஹாம்பலேத் தனியராய், பின்வருமாறு சபதம்செய்து கொண்டான்: “நான் இதுவரையிற் கற்றதுங்கேட்டதும் அவலமாய்ப் போகக்கடவன; எனது மனத்தகத்தில் எதுவும் வையாமல் மறக்கக்கடவேன்; ஆவேசம்சொன்ன விஷயங்களே எனது மனதில் நிலைபெறுக. அந்நனமே நானும் செய்து முடிக்கக்கடவேன்.” தனக்கும் அந்த ஆவேசத்துக்கும் நடந்த பேச்சுக்களை, ஹாம்பலேத், தன் அரிய நண்பன் ஹோராஷியோவுக்குத் தவிர, வேறு யார்க்கும் அறிவிக்க வில்லை; ஹோராஷியோவும் மார்ஸேலஸ்ஸும் அன்றிரவிற்கண்ட காட்சியை அகிரகசியமாய்க் காக்கவேண்டுமென்று ஹாம்பலேத் வற்புறுத்திக் கூறினான்.

முன்னமேயே மனமுடைந்து பலங்குன்றி யிருந்த ஹாம்பலேத் ஆவேசத்தைக் கண்ட திகிலால் சிறிது புத்தி மாறினான்; ஆகையால், ஆவேசக காட்சியால் அவன் மனமே நிலை தடுமாறி மதுமயங்கினான். இந்நிலை இந்நனமே நிலைத்து வளர்ந்து விடின், இதனைப் பிறர் உணர நேரிடும்; பிறர் உணரின், நமது சிற்றப்பன் இடனை அறிந்துகொண்டு ஜாக்கிரதையாய்விடுவான்; நாம ஏதோ, அவனைப் பழிவாங்கு நிமித்தம் ஆழ்ந்த யோசனைசெய்து இந்நனம் திரிகின்றோம் என்றும், நமக்கு உண்மை தெரிந்தும் பாசாங்கு பண்ணுகின்றோம் என்றும் எண்ணிக்கொள்வான்” என்று எண்ண மிட்ட ஹாம்பலேத் “இது முதல நாம், வாஸ்தவத்திற் பைத்தியக்காரன்போல நடக்கக்கடவோம்” எனத் தீர்மானித்துக்கொண்டான். இந்நனம் இருந்தால் தனது சிற்றப்பன் “இந்தப் பைத்தியக்காரப்பயல நம்மை என்ன செய்யப் போகிறான்?” என்றெண்ணிக் கொள்வான் என்பது ஹாம்பலேத்தின் எண்ணம். ஆகையால், அது முதல அவன், காரியப்பைத்தியக்கார வேடம் பூண்டு, பார்க்கிறவர்கள்

உண்மையான பித்தனென்று எண்ணிக்கொள்ளும்படி நடித்தான்.

அவன், விகார உடை உடுத்திக்கொண்டான்; விகார மாய்ப் பேசினான்; விகாரமாய்ப் பார்த்தான்; எல்லாம் விகார மாக்கிக்கொண்டு உண்மையான பைத்தியக்காரனும் அவனுக்கிணையாகான் என்னும்படி மிகச் சமத்காரமாய்ப் பித்த வேடம் பூண்டு நடித்தான். அதைக் கண்ட அரசனும் அரசியும் மோசம் போனார்கள்; அதனை உண்மை யென நம்பி விட்டார்கள்.

“தந்தையை யிழந்ததே காரணமானால் இவனுக்கு இப்படிப் பைத்தியம் பிடித்து விடுமா? இவன் இப்படியாய் விட்டதற்கு வேறு ஏதோ காரணம் இருக்கவேண்டும்” என்று எண்ணிக் கொண்டார்கள். ஆவேசம் தோற்றிய சங்கதி அவர்களுக்குத் தெரியாது; ஆகையால் அவர்கள் அவனுடைய பைத்தியத்திற்குக் காரணம் பெண் மயக்கமென்று எண்ணினார்கள்; அந்தப்பெண்ணும் இன்னொருவன் அவர்களுக்குத் தெரியும்.

ஹாம்லெத்துக்கு மனோவியாகுலம் நேரிடாததற்கு, முந்தி, அவன் ஒபீலியா (Ophelia) என்னும் அழகிய மங்கையொருத்தியைக் காதலித்திருந்தான்; இவள் போலோனியஸ் (Polonius) என்பவனுடைய மகள். போலோனியஸ் இராஜாங்க விவகாரங்களில் அரசனுக்கு முதல மந்திரி. இந்த ஒபீலியாவுக்கு ஹாம்லெத், மோதிரங்களும் கடிதங்களும் பல முறை அனுப்பியிருக்கின்றான். தனது அன்பை அவைகளில் அவளுக்கு விளக்கிக் காட்டியிருக்கிறான்; தனது காதல் வற்புறுத்திக் கூறியிருக்கிறான். அவளும் அவனுக்குக் காதல் விஷயத்தில் நம்பிக்கையுண்டாக்கி யிருக்கின்றாள். ஆனால்

இப்போது இவனுக்குண்டாயிருக்கிற விசனம் காரணமாக அவனை இவன் மறந்திருக்க நேர்ந்தது; பைத்தியம் காரணமாக, வெறுக்கவும் கடிந்து பேசவும் ஆயிற்று. ஆனாலும் ஹாம்லெத்தினுடைய காதல் மாறுதலுக்காக அவன் அவனை வெறுத்துக்கொள்ள வில்லை. “ஐயோ பாவம்! அவருடைய மனதில் ஏதோ விசன வியாதி உண்டாயிருக்கின்றது; அதனாலேதான் அவர் அப்படி யிருக்கிறார்; இல்லாவிட்டால் அவர் என்மேல் வைத்த அன்பை மறப்பாரா? வாஸ்தவத்தில் அவருக்கு என் மேல் வெறுப்புண்டாமா? ஒரு காலத்தில் எவ்வளவு பெருந்தன்மையாய், என்னிடத்தில் உறவாடினார்! எத்தனை நல்லமாதிரி! அவைகளெல்லாம் இப்போது விசனத்தில் மறைந்திருக்கின்றன.

வெள்ளிமணி கேட்போர் வெகுசுகமாய்க் காதகத்திற்
கொள்ளுகின்ற ஓசை கொடுக்குமே—விள்ளும்
அருமை தெரியா ததனைவலித் தாட்டிற்
பெருமை கெடும் ஓசை பிறழ்ந்து.

வெள்ளிமணி, கேட்போர் காதுக்கு வெகுசுகமான ஓசைகொடுக்கும்; அதனையே பலவாறு கெடுத்து முரட்டுத் தனமா யாட்டினால் ஓசை இனிமையாயிராது” என்று இரக்க முற்றினார்.

இப்போது ஹாம்லெத் மேற்கொண்டிருந்த காரியம், மிகவும் கடுமையானது; தனது தந்தையைக் கொன்றவனைக் கொன்று பழிவாங்கும் காரியம்; இதற்கிடையில் அவன் காதல் விஷயத்தைக் கவனிப்பதெப்படி? காதலென்றால் அவனுக்குச் சாதலைப்போல் துக்கம் தருவதாயிருந்தது; ஆயினும் இவைகளுக்கிடையில் ஒரு நாள், அவன் தனது அருமைக் காதலியாகிய ஒபீலியாவை நினைத்துக் கொண்டான். “ஐயோ எனது அரிய மெல்லி நல்லானாகிய

ஒபீலியாவை இங்ஙனம் அரியாயமாய் வெறுத்தேனே!” என்றெண்ணிக் கொண்டு, அவளுக்கொரு கடிதம் எழுதத்துணிந்தான்: அதனில் அவள் விஷயத்தில் தனக்குள்ள ஆசைப் பெருக்கை வரம்பு கடந்து வருணித்து எழுதினான். அங்ஙனம் எழுதியது, அவனுடைய பித்துக்கனுகூலமாய், அவனை வாஸ்தவத்திற் பித்தனென்னும்படி யிருந்தது. இன்னும் அதனில் அவன், தனக்கு அவள்மே லுள்ள காதலின் உறுதியை மிகப்பக்குவமாய் விளக்கிக்காட்டினான். அதைக்கண்ட ஒபீலியா, தன்மேல் அவனுக்குள்ள ஆழ்ந்த அன்பின் நிலையை நன்குணர்ந்து கொண்டாள். அதனில் அவன், “காதலீ! நட்சத்திரங்கள் நெருப்பா மென்றும், சூரியன். நிலைபெயரு மென்றும், உண்மை இன்மையாமென்றும் ஒருவேளை நீ சந்தேகப்படலாம்; உன்மேல் எனக்குள்ள காதலைக் குறித்து எப்போதும் சந்தேகப்படாதே” என்று இன்னும் பற்பல உறுதி நியாயங்கள் எழுதினான். இந்தக் கடிதத்தை ஒபீலியா முறைப்படி, தனது தந்தைக்குக் காட்டினான். கிழவன், அதனை இராஜா இராணி இவர்கள் இருவருக்கும் காட்டாமல இருப்பது தகுதியல்லவென்று அவர்களுக்கு அனுப்பினான். அதனைக்கண்ட அவர்கள் இருவரும், ஹாம்லெத்தின் பைத்தியத்துக்குச் சரியான காரணம், அவனுக்கு ஒபீலியா மேலிருந்த காதலை என் மெண்ணினார்கள். ஒபீலியாவின் உத்தம லக்ஷணங்களே ஹாம்லெத்தின் பிடிவாத குணத்துக்குக் காரணமென்றும், அவளுடைய நற்குணங்கள், இனி அவனை முன்போல நல்வழியில் திருப்பி விடுமென்றும், தம்பதிகள் இருவரும் பெருமையோடு வாழ்வார்கள் என்றும் இராணி உள்ளன்புடன் கோரினான்.

ஆனால் ஹாம்லெத்தின் வியாதி, இராணி நினைத்திருந்த அளவுக்கு அதிகமாக ஆழ்ந்து வேரூன்றி யிருந்தபடியால், அவள் நினைத்தபடி அவ்வளவு இலகுவில் தீர்ந்துவிடாது. ஹாம்லெத் கண்ட தந்தையின் ஆவேசம் அவன் உள்ளத்தை விட்டு ஒழியவில்லை. அது அவனை எவிய்படி பழிவாங்கித் தீருமளவும் அவனுக்கு மனம் ஒருநிலைப்படாது. பழிவாங்கத் தாழ்த்ததனாற் கழிந்துகொண்டிருக்கும் ஒவ்வொரு நிமிஷமும் பாவவுருவமாக அவனுக்குத்தோற்றியது. 'தந்தை சொன்மிக்கமந்திரமில்லை' என்றபடி நடவாத மைந்தனைனத் தன்னை நொந்துகொண்டான். என்றாலும், அரசனைக்கொல்வது அத்தனை எளிதல்ல; அவன் எந்நேரம் பார்த்தாலும் மெய்காப்பாளர்க் கிடையில் விளங்கியிருந்தான்; மெய்காப்பாளரைப் பொய்காப்பாளராக்கித் தனது காரியத்தை ஹாம்லெத் முடித்துக்கொள்ளலா மென்றாலும், அரசன் எந்நேரமும் அரசியாகிய ஹாம்லெத்தின் தாயேரடு கூடியிருந்தான்; அவனாக்கெதிரில தனது காரியத்தை முடித்துக்கொள்ள அஞ்சினான். அன்றியும் தனது மாற்றான், தன்னைப்பெற்று வளர்த்த தாயின் கணவனாயிருப்பதனால், தான் எடுத்த காரியத்தை அச்சமின்றி முடிக்க ஹாம்லெத்துக்குச் சாத்தியப்படவில்லை. நற்குண நற்செய்கையுடையவனாகிய ஹாம்லெத்துக்குத் தன்னைப்போன்ற ஒருமனித ஜன்மத்தைக் கொல்வதென்றால் வெகு கோரமாய்த் தோன்றிற்று. தனது விசனமும், நெடுநாளாய்த் தன்னைப் பற்றியுள்ள மனத்தளர்ச்சியுமே, தான்கொண்ட கருத்தைச் சமீபத்தில் நிறைவேற்றவொட்டாமல், தன் மனத்தின் உறுதியைக்கலைத்து, கருதிய காரியத்தில் உள்ளம் ஊன்றாமற்செய்தன. இன்னும் அவன் தனது மனத்தில் சில சந்தேகங்கள்கொண்டிருந்தான். தான் கண்ட தந்தையின் ஆவேசம், வாஸ்தவத்தில் ஆவேசந்தானே

அல்லது பேய் பைசாசங்கள் அங்ஙனம் தந்தையைப்போல் தோன்றி நடித்தனவோ, அவைகள் தாம், தனது ஆறாத்துயரம், கவலை முதலியவைகளை விருத்திசெய்து வேடிக்கை பார்க்க எண்ணி வெறும் வார்த்தைகளை விளம்பிச்சென்றனவோ என்னும் இவைகளே அந்தச் சந்தேகங்களாம். ஆதலால், அவன் தான் கண்டது மாயத்தோற்றமாயிருந்தாலும் இருக்கலாம் என்றெண்ணித் தனது காரியத்தை முடிப்பதற்கு இன்னும் வேறு நல்ல அத்தாக்கூறையை எதிர்தோக்கி யிருந்தான்.

இங்ஙனம் அவன் மனது அலைபாய்ந்து நிலைசாய்ந்து இருக்கையில், “ஆஸ்தானத்துக்குச் சிலகூத்தாடிகள் வந்திருக்கின்றார்கள்; அவர்கள் நாடகத்தில் ஒப்புயர்வற்றவர்கள்; சோகரஸத்தில், ஹாஸ்யரஸத்தில், வீரரஸத்தில், வீரஹாஸ்யரஸத்தில், சோகவீரரஸத்தில், சோகஹாஸ்யரஸத்தில எதனில வேண்டினும் நடிப்பார்கள். அவசியம் பார்க்கத்தக்கதாயிருக்கும் காட்சி; விருமபிக் கேட்கத்தக்கதாயிருக்கும் காணம்; யாரியற்றிய நாடகமானாலும் அதனில் எழுதியவாறு பேசுவதற்காவது பாடுவதற்காவது இணையற்றவர்கள்” என்று பொலோனியஸ் ஹாம்லெத்தைக் கண்டு தெரிவித்தான். அவர்கள் ஹாம்லெத்துக்கு அறிமுகமானவர்கள். அதற்கு முன் அவர்கள் அங்கு வந்து கூத்தாடிப்போனவர்கள். அந்தக்காலத்தில் அவர்கள் ஆடியகூத்து, டிராய் (Troy) வேந்தன் பிரயம் (Priam) என்பவன் இறக்க, அவன் மனைவி ஹெக்யூபா (Hecuba) புலம்புவதைக் குறித்தது. ஹாம்லெத் அந்தக் கூத்தாடிகளை இப்போதும் நல்வரவேற்று அந்தக்காலத்தில் அவர்களில் ஒருவன் அதனை நடித்தபோது, அது தனக்கு எத்தனை உருக்கந் தந்ததென்றெண்ணி, மறுபடியும் அதனைத் தனக்கு நடித்துக் காட்டச்சொன்னான்.

அவனும் அப்படியே அதனை நடித்துக்காட்டினான். பிரயம் என்னும் கிழவரசன் அநியாயமாய் வதை செய்யப்பட்டிருக்கிறதும், அவன் குடிகளுட்பட நகரம் நெருப்பிற்கிரையானதும், வயதுமுதிர்ந்து சரீரபலங்குன்றியிருந்த இராணி ஹெக்ஸ்பூபா என்பவள் நாயகன் இறந்த விசனத்தால் அறிவு, கலங்கி, கிரீடந்தரித்திருந்த சிரசில் கந்தைசுற்றி, பட்டுடுத்த இடையில் பழங் கம்பளியுடுத்துக் கால்களில் பாதரசைக் கிழிப்பின்று அரண்மனை மேன்மையில் இங்கும் அங்கும் அலைந்து பதைத்து ஒடித்திரிந்ததும் கண்ணுக்கெதிரில் நிஜத்துக்கு - நிஜமாய்க் காண்பதுபோல நடிக்கப்பட்டன. நடித்தவனுடைய வாய்ப்பிறப்பைக் கேட்டாரனைவரும் உள்ளமுருகிக் கண்ணீர் பெருக்கினார்கள். நடித்தவனே மனநெகிழ்ந்து குரல் உடைந்து உண்மையிற் கண்ணீர் ஆரூயப் பெருக்கினான். அது கண்ட ஹாம்லெத் "இந்தக் கூத்தாடி நடித்துக்காட்டியது நாடகமேயன்றி உண்மைக் காட்சியல்ல; பிராணவதை செய்யப்பட்ட அரசன், பிரயம் என்பவனையாவது அவனுடைய மனைவி ஹெக்ஸ்பூபா என்பவளையாவது இந்தக் கூத்தாடி ஒரு பொழுதும் கண்டவனல்லன்; அவர்கள் மரித்துப் பன்னூறாண்டுகள் சென்றன காணாதவர்களைக் கதைகளிற்கேட்டு அங்கனம் நடித்த இவனுக்கே இத்தனை மனநெகிழ்ச்சி யுண்டாயிருக்கின்றதென்றால், உண்மையில் தன்னைப் பெற்றுவளர்த்து நேசித்துப் பெரியபிள்ளையாக்கிய, எனது பிதா—இந்நாட்டுக்கு உண்மை அரசர்—அநியாயமாய்க்கொல்லப்பட்டார் என்பதை அறிந்து மனம் வாடியிருக்கும் நான், கண்ணீர் பெருக்காமல் இருக்கின்றேனே! ஆஹா! நான் எவ்வளவு கன்னெஞ்சன்! கொன்றவனைக்கொன்று பழிவாங்காமல் காலம் போக்குகின்றேனே!" என்று தன்னைத்தானே நொந்துகொண்டான். இங்கனம்

அவன் மனம் நொந்து நாடகத்தையும் ஆதனில் நடிப்போரையும் வியந்து, திறமையாய் நடித்துக்காட்டப்படும் நாடகத்துக்கு எவ்வளவு மகத்வம் இருக்கின்றது! எப்படிப்பட்ட கன்னெஞ்சரையும் உருக்கி விடுகின்றதல்லவா! முன்பொரு காலத்தில ஒரு கொலைபாதகன் இருந்தான்; அவன் ஒரு நாளை ஒரு நாடகத்திற்குப் போயிருந்தான்; அங்கே மேடைமேலே ஒரு கொலைத்தொழில் நடித்துக்காட்டப்பட்டது; அதைக் கண்ட அந்தக் கொலைபாதகன், தான் செய்த கொலையை நினைந்துகொண்டு, அங்கிருந்தார் அனைவர்க்கு முன்னே, தான் கொலைகார னென்று உண்மையைச் சொல்லிவிட்டான்' என்று ஒரு கதை வழங்கி வருகின்ற தல்லவா? ஆதலால் இப்போது இங்கே வந்துள்ள இந்தக் கூத்தாடிகளும் ஒரு நாடகம் நடிக்கவேண்டும். எனது தந்தை கொல்லப்பட்டது போல வேறொரு கொலையை ஆதனில் ஏற்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். அந்நன்ம நடிப்பதை எனது சிற்றப்பன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும். அப்போது அவன் நிலைமை எப்படி யாகின்றதென்று நான் அவனைக் கவனித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பேன். அவனுடைய பார்வையினாலேயே அவன் குற்றவாளியோ அல்லவோ என நன்கு விளங்கி விடும்" எனப் பலவித யோசனை செய்து முடிவில் அந்தக் கூத்தாடிகளைக் கொண்டு ஒரு நாடகம் நடித்துக்காட்டத் தீர்மானித்து அரசனையும் இராணியையும் அதற்கு வரவழைத்தான். அந்த நாடகக்கதையின் வரலாறுவது:

“ஐரோப்பாக் கண்டத்தில் ஆஸ்டிரியா தேசத்தில் வியன்னா (Vienna) நகரத்தில் கன்ஜாகோ (Gonzago) என்னும் பிரபு ஒருவன் தனது மனைவி பப்டிஸ்டா (Baptista) என்பவளுடன் வாழ்ந்திருந்தான். அவனது செல்

வத்தை அபகரிக்கும் நிமித்தம், அவனுக்கு நெருங்கிய உறவினனாகிய லூஸியானு (Lucianus) என்பவன், அவனை நஞ்சிட்டிக் கொன்றான்; கொன்ற சில தினங்களுக்குள், அவன் பிரபுவின் மனைவியாகிய பட்டிஸ்டா என்பவளைத் தனது நாயகியாக்கிக் கொண்டான்” என்பதாம்.

ஹாம்லெத் நாடகக்காரர்களுக்கு அடியிற் குறித்த ஆடல் பாடல அபிரய இலக்கணங்களைப் போதிப்பானாயினான். “வசனங்களை நயம்பட வுரைக்க வேண்டும்; அந்நயமின்றி நீங்கள் அதனை வாய்விட்டுக் கத்துவீராயின் பட்டணத்திற் பறைசாற்றும் வெட்டியானே உங்களைவிட மேலாய்விடுவான்; காற்றைவெட்ட முயல்வதுபோலக் கையைக் கணக்கின்றி வீசவேண்டாம்; அபிரயம் அததற்குத் தக்கபடி, அளவுள்ளதா யிருக்கவேண்டும்; இடிபோன் முழங்கிச் சண்டமாருதமபோல ஆரவாரிக்கத்தக்க ரௌத்ராவேசம் முதலியவைகளிலும் அடக்கமும அமைதியும் வகிக்க வேண்டும்; எதுவும் அளவுக்கு மிஞ்சியேனும் குறைந்தேனும் இருக்கப் படாது. புஜகீர்த்தியைப் புனைந்த கொட்டாப்புளியைப்போன்ற வேஷதாரி யொருவன், ஆவேசாட்டகாசஞ்செய்து, அர்த்தமற்ற அபிரயாரவாரக் கூச்சல்களால், அதனை விரும்பும் சாமான்ய ஜனங்களை மகிழ்விக்க வேண்டிக் காது புளித்துப் போம்படி கத்துவதைக் கேட்டால் என்மனம் புண்ணாய் விடும்; இராசூதர்களினும் மிக்கான் அன்னவனை விளக்குமாற்றால் அடித்தோட்ட விரும்புவேன் நான்; அந்நயம் நீவிர் இருத்தல் அழகன்று; ஒன்றும் செய்பாமல் தடிபோல நிற்கவும்வேண்டாம்; உமது பசுத்தறிவே உமக்கு உபாத்தியாயரா யிருக்கவேண்டும்; ஆட்டத்துக் கழகு அபிரயம், அபிரயத்துக் கழகு வார்த்தையென் றறியவேண்டும்; இதனில், முக்கியமாய் நீவிர் கவ

னிக்க வேண்டியது, சுபாவத்திற்கு மிஞ்சிப் போகாமையே யாம்; அங்ஙனம் அத்து மீறுதல் நாடகக் கருத்துக்கு விரோதமாகும்; முற்காலத்தில் நாடகத் துணிபெலலாம், உள்ளதை உள்ளபடி கண்ணுடியிற் போலக் காட்டுதலே யாம்; தற்காலத்திலும் அப்படித்தான் நடைபெறுகின்றது; நற்குணத்தின் தத்துவம் இப்படிப்பட்டதென்றும், வெறுப்பின் உண்மை இத்தன்மைத் தென்றும் அவ்வக் காலத்து உருவங்களையும் நடத்தைகளையும் அவ்வப்படியே எடுத்துக் காட்டி விளக்குவதே நாடக நோக்கமாகும். இந்த விஷயங்களில் அளவுக்கு மிஞ்சினாலும் குறைந்தாலும், பாமர ஜனங்கள் மகிழ்வார்களேயன்றிப் பண்டிதர்கள் வருந்துவார்கள; ஆயிரம் பெயர் பாமரர் களிப்பதைவிடப் பண்டிதன் ஒருவன் பரிசாசஞ் செய்து களிப்பதே மேலெனக்கொள்க. அந்தோ, நாடக வேஷதாரிகள் சிலரைப் பார்த்திருக்கின்றேன் ஈன். அவர்களைப் பிறர் புகழவும் கேட்டிருக்கின்றேன்; அவர்களுடைய குரலும் நடையும் பூலோகத்தில யாருக்குமே கிடையாது; அவர்கள் நமமவரைப்போல மில்லை; நாகரீகமற்ற மிலேச்சர்களைப் போல மில்லை; மனிதர்களைப்போல மில்லை; வேறு எதுபோலவோ, அவர்கள் கூவிக் கூததாடுவதைப் பார்த்தால் எனது செவிகளுந் கண்களுந் நாணி மூடிக் கொள்கின்றன; அவர்களைப் பிரமதேவன் திருஷ்டி பரிகாரமாய்ச் சிருஷ்டித்திருக்கின்றானென்றெண்ண வேண்டி யிருக்கின்றது. நீங்கள் இவைகளை யெல்லாம் கருத்தி லிருத்திக் குற்றங்களைத் திருத்திப் பொருத்திக் கொள்ளவேண்டும்; உங்களுக்குள் விதூஷக வேஷநடரிப்பவன் தன்னளவுக்கு எவ்வளவு பேசவேண்டுமோ அதற்கு, மேல் ஒன்றும் வாயைத் திறக்கப்படாது; அவன், பாமர ஜனங்களுக்கு நகைப்பூட்டுமாறு காரணமின்றித் தானே

நகைத்துக் காட்டப்படாது ; இதனால் நாடகத்தின் முக்கிய பாகங்களி லொன்று தடைப்பட்டு நிற்கும் ; அது பெருமூடத்தனமாகும் ; அப்படிச் செய்வது விநூஷகனுக்கு வீண்பெருமையாகும்." இரதப் போதனைகளைக்கேட்ட நாடகக்காரர்கள், தாம் அவ்வாறே நடிப்பதாக உடன்பட்டுச் சித்தமாணர்கள்.

தன்னை வலையி லகப்படுத்த இந்த நாடகம் ஏற்பட்டிருக்கின்ற தென்பதை அறியாத அரசன், இதற்கு வந்திருந்தான்; இராணியும் ஆஸ்தானத்து ஜனங்கள் பலரும் வந்திருந்தார்கள். ஹாம்லெத்தும் அரசற் கருகில் அவனிடத்தில் அதிக கவனஞ் செலுத்தி உட்கார்ந்திருந்தான். கதை ஆரம்பமாயிற்று கன்ஜாகோவுக்கும் அவனது மனைவிக்கும் சம்பாஷணை நடந்தது : அதனில் அம்மாது தனது கணவன்மேலுள்ள அன்பை வற்புறுத்திப் பின்வருமாறு வெளியிட்டாள் : " நீர் இறந்து அதற்குப் பின்னும் நான் உயிருடன் விதவையாயிருக்க நேரிட்டால், நான், இரண்டாவது நாயகன் ஒருவனை வரிக்கலை மாட்டேன். அங்ஙனஞ் செய்தால் என்னைவிடப் படுபாவி வேறு எவன் இருக்கிறான்? புருஷனைக் கொல்லும் பூதகியல்லவோ அங்ஙனஞ் செய்வான்?" இவ்விதங் கூறவும் அரசனுக்கு முகம் மாறிவிட்டது ; ஹாம்லெத் அதை நன்றாய்க் கவனித்தான். இது அரசனுக்குமட்டுமல்ல, இராணிக்கும் முகமாற்றத்தை உண்டிபண்ணிற்று. இரண்டாங்காட்சியில் வாலியானு, கன்ஜாகோவை நஞ்சிட்டுக் கொன்றது நடிக்கப்பட்டது. தோட்டத்திற் படுத்தறங்கி யிருந்த கன்ஜாகோவின் காதில் வாலியானு விஷரஸத்தை ஊற்றுகிறான் ; கன்ஜாகோ சாகிறான். இதைக் கண்டவுடனே, தான்செய்த கொடுங்காரியமும் இதற்கு ஒத்திருந்தபடியால், அரசன் மனது

திக்கிரமைகொண்டு, அங்கே கதை முடியுமட்டும் தங்கியிருக்க மாட்டாமல், தனக்குத் தலைநோய் என்று பாசாங்கு செய்து திடீரென்று எழுந்து “கொஞ்சம் வெளிச்சம் கொண்டுவாருங்கள், போங்கள்!” என்று கத்திக்கொண்டு, போய்விட்டான். அரசன் போய்விட்டதனால் ஆட்டம் நிறுத்தப்பட்டது. இப்போது, ஹாம்லெத்துக்கு எல்லாம் நன்கு விளங்கியது. ஆவேசத்தின் வார்த்தைகள் உண்மையென்ற ஹாண்ட்ரான்; பொய்யல்ல வென்றான்; சந்தேகம் நீங்கிச் சந்தோஷப்பட்டான்; தீராச் சந்தேகம் தீர்ந்தால் வாராச் சந்தோஷம் வருவது சகஜந்தானே! “ஆஹா, அந்த ஆவேசத்தின் வார்த்தைகள் ஆயிரம்பவன் பெறுமே!” என்றான் ஹாம்லெத்; தந்தையைக் கொன்ற கொலைபாதகன் தனது சிற்றப்பன் என ஐயமறத் தெளிந்தான்; கொலைக்குக் கொலைசெய்து பழிவாங்கும் யோசனையைச் செய்து முடிப்பதற்குள் தன்னை இராணி தனது அழைக்குள் அழைப்பதாகக் கேள்விப்பட்டான். அவள் அவளை அழைத்த காரணம், அரசனுக்கும் அவளுக்கும் ஹாம்லெத் விஷயத்திலுள்ள வெறுப்பை அறிவிக்கும்பொருட்டேயாம். அரசன் அவளை அப்படிச் செய்ய ஏற்படுத்தி யிருந்தான். அவளுக்கும் அவள் மகன் ஹாம்லெத்துக்கும் நடந்த சம்பாஷணையை உள்ளதுள்ளபடி அரசன் அறிய விரும்பினான். எப்படியானாலும் தாயார், மகன்மேல்வைத்த பிரியத்தினால், அவனுடைய வார்த்தைகளை மறைக்கவும் கூடும் என்பது அரசனுடைய எண்ணம். ஆகையால், அவன் பொலோனியஸ் என்னும் பிரதம மந்திரியை, இராணியறையின் திரைமறைவில் நிறுத்தி, அவர்களுக்குள் நடக்கும் சம்பாஷணையை உற்றுக்கேட்டறிவிக்கும்படி ஏற்படுத்தி யிருந்தான். அவன் நின்ற இடம் வெகு மறைவான இடம்; அவர்கள் பேசும் வார்த்தைகள் நன்றாய்க் கேட்கக்கூடிய இடம்.

பிரதம மந்திரியாகிய போலோனியஸ் இராஜாங்க தந்திரத்தில, தன் வயதுபோல் முதிர்ந்திருந்தவன். ஆகையால், அந்தவேலைக்கு அவனிலும் தகுதியானவர்கள் வேறுயாரும் இல்லை.

ஹாம்லெத் தனது தாயிருந்த அமைக்குவந்தான்; அவனைக் கண்டவுடன் அவள, தலையைச்சுற்றிக் கண்ணைத் தொடுவதுபோல, அவனுடைய செய்கைகளிலும் குணங்களிலும் நேராய்க் குற்றம் நியமிக்காமல் தந்திரமாய்க் குற்றங் கூறினாள். “ நீ உனது தந்தைக்குப் பெரியகுற்றஞ் செய்தாய்; ” என்றாள். தந்தையென்றது, ஹாம்லெத்தின் சிற்றப்பனை; தனக்கு இரண்டாவது நாயகனாகலால் ஹாம்லெத்துக்குத் தந்தையானான் என்பது அவளுடைய எண்ணம். தந்தையென்னும் பெரிய பட்டத்தைத் தன் தந்தையைக்கொன்ற கொலை பாதகனுக்குச் சூட்டினது, பொல்லாத விஷப்பாம்பை நல்லபாம்பென்பது போல ஹாம்லெத்துக்கு நிக்கத்தை உண்டாக்கியது. ஆதலால் அவன் கூடுஞ்சினகொண்டு, “ அன்னாய்! எனது தந்தைக்கு நீ பெருங்குற்றவாளியாய் இருக்கின்றாய்! ” என்றாள். “ நான் ஒன்று சொன்னால் நீ என்னமோ விண் பேச்சுப் பேசுகிறாயே! ” என்றாள் அவன் தாய். “ நீ கூறிய பதத்திற்குத் தக்கபடியே பேசினேன் ” என்றான் ஹாம்லெத். “ உனக்கேதாவது பைத்திய முண்டோ? நீ இன்னருடன் பேசுகிறாய் என்பதும் அறியாமல இருக்கிறாயே ” என்றாள் அவன் தாய்.

ஹாம்லெத் “ அன்னாய்! நானா அறியாமல் பேசுகிறேன்? ஆஹா! உன்னையா? உன்னையும் மறப்பேனா? எனது தந்தையின் தம்பிக்குத் தாரமான உன்னை நான் ஏனோ மறப்பேன்? நீ எனது தாயல்லவா? உன்னையுந் தாய் என்று சொல்லப்பெற்றேனே! ” என்றான்.

“சரி; நீ இத்தனை கிறுக்காய் என்னிடத்தில் வார்த்தை சொல்லி என்னை அவமதிக்கிறபடியால், உன்னிடத்திற் பேச வேண்டியவர்கள் வேறேயிருக்கிறார்கள்; அவர்களை அனுப்பு கிறேன்” என்றெழுந்தான் அவன் தாய். அரசனையாவது போலோனியஸையாவது அனுப்பவேண்டுமென்பது அவள் தெண்ணம். ஆனால் ஹாம்லெத் “வா வா, இப்படி உட்கார்; இதைவிட்டு அசையாதே; உனது மனதிற்குள் மறைந்திருப் பதைவெல்லாம் கண்ணாடியிற் காண்பதுபோல உனக்குநான் காட்டு மளவும் நீ இவ்விடம் விட்டுப் போகப்படாது” என்று அவள் மணிக்கட்டைப்பற்றி யிழுத்து உட்காரவைத்தான். அவள் அவனுடைய நடைநொடி பாவனைகளிற் பயந்து, பைத் தியத்தால் ஏதாவது கெடுதி செய்து விடுவானென மருண்டு, “ஐயோ, ஐயோ! யார் அங்கே?” என்று கூவினாள். திரைக் குப் பின்னிருந்து “ஐயோ! என்ன, என்ன?” என்றொரு சத்தம் பிறந்தது. அதனைக் கேட்ட ஹாம்லெத் தன் சிற்றப் பந்தான் அங்கிருந்து கத்தினான் என்றெண்ணி “இது என்ன எலியா?” என்று தன் கத்தியால் திரைக்குட் பிறந்த சத்தம் அடங்குகிற வரையில் குத்திக்கொண்டே யிருந்து, துடிப்படங்கினபிறகு பிணத்தை வெளியே யிழுத்துப் பார்த்தான்; அது அரசனால்! அவனுடைய முகன்மந்திரி யாகிய போலோனியஸ்; கிழவன்; உற்றுக்கேட்கத் திரை மறைவில் ஒளிந்திருந்தவன்; “ஆஹா! என்ன முரட்டுத் தனமான கொடுஞ்செய்கை செய்தனை!” என்றான் அவன் தாய், “ஆஹா! அம்மணீ! இதுவா கொடுஞ்செய்கை! கொண்டகணவனைக் கொன்ற கொடுஞ்செய்கையைவிடவா வேறொன்றிருக்கின்றது! புருஷனைக்கொன்றுவிட்டுப் புருஷ னுடைய தம்பிக்குத் தாரமான பூவையாகிய நீ செய்த காரியத்தைவிடவா இது கெட்டுப்போய்விட்டது!” என்றான் ஹாம்லெத். தாயென்ற மரியாதை பாராமல் இங்கே ஹாம்

லெத் கொஞ்சம் வரம்புகடந்து வார்த்தைக சொன்னான் என் றாலும், அவளுடைய தூக்கிருத்தியங்களை நோக்குங்கால் அது தப்பாகாது. அவளுக்கு நன்மையைக் கருதியே ஹாம்லெத் பேசினானையால், குற்றவாளியாகிய அவனு டைய தாயின் முன்னிலையில் அவனுரை வரம்பு கடந்த தாகாது. இன்னும் அவன் நீளப் பேசிக்கொண்டே போனான்; 'மாதா செய்தது மக்களுக்கு' என்றிருக்கின்ற படியால், ஹாம்லெத் செய்தது சரியான காரியமேயாம். குற்றங்களுக்குள் தலைமைக் குற்றங்களாகிய புருஷத் துரோகம், புருஷக்கொலை இவைகளைச் செய்து இழிந்த தாயின் நடத்தை எந்தப் பிள்ளைக்குத்தான் சகிக்கும்! இந்த சுத்தமனத் துத்தமனாகிய ஹாம்லெத் இன்னும் அவன் தாயை நோக்கி "ஆம்மா! நீ செய்த குற்றம் மன்னிக்கப் படக்கூடியதல்ல; இத்தனை சீக்கிரத்தில் உன் ஆசை நாய கரை மறந்தாய் அல்லவா? மறந்து அதற்குள் அவருடைய தம்பியும், கொலைகாரப் பாவியுமானவனுக்கு மனைவியாக மன மொப்பினே யல்லவா? உனது நாயகர்க்கு நீ அக்காலத் தில் செய்துகொடுத்த சத்தியம் என்னவாயிற்று? இனிப் பூலோகத்தில் பெண்களையே நம்பப்படாது. உத்தமிகளே உலகில் இல்லை! கலியாணகாலத்தில் சத்தியமென்பது விளை யாட்டு! கற்பென்பது வெளிவேஷம்! திருமணக்கட்டு என்பது சூதாடுவோர் செய்யும் சூதுக்கட்டு! மதம் என்பது அபத்தம்; மதத்தின் மந்திரம் என்பது தந்திரம்; நீ செய்த குற்றத்தால் சகலத்துக்குந் தாழ்வு வந்தது. விண்ணோர் உன்னைக்கண்டு வெட்கினார்கள்; மண்ணோர் உன்னைக்கண்டு மக்கினார்கள்" என்று இடித்துக்கூறித் தன்கையிலுள்ள இரண்டு படங்களைக்காட்டினான். ஒன்று அவளுடைய முகவ கணவராகி இறந்த அரசருடையது; மற்றொன்று அவ ளுடைய இரண்டாவது கணவனாகிய கொலைபாதகனுடை

யது. “இந்த இரண்டிற்கும் உள்ள பேதங்களைக் கவனி; இதோபார் இதனை; இந்த முகத்தில் எத்தனை வசிகரம் விளங்குகின்றது! அழகாய்ச் சுருண்டு வளைந்த கலைமயிர்; கம்பீரமான பார்வை; அடக்கியானூர் திறமைவாய்ந்த கண்கள்; கண்டோர் மனதைக் கவர வீற்றிருக்குந் திருக்கோலம்; இப்படி இந்த வனப்பெல்லாம் திரண்டு வடிவெடுத்தாற்போலிருந்த இவா உனது கணவரா யிருந்திருக்க—இதோபார் இந்தப்படத்தை, இதில் என்ன இருக்கிறது; இப்போதுனது கணவனாக இருந்துவருவனுடைய அவலட்சண உருவம்—அமிர்தத்துடன் விஷம் பிறந்தது போல் அவருடன்பிறந்த கொலைபாதகன்; உனக்குக் கண்களில்லையா? இந்தச் சிங்கத்தின் அங்கத்தைப் பங்கம்செய்து விட்டு இந்த நரியோடு வாழ நாடலாமா? ஐயோ, உனக்குக் கண்களிருக்கின்றனவா? இவையுங் காதல் என்னலாமா? இந்த வயதில் உனக்கு இரத்தத்தின் கொழுமை அடங்கி மனம் அறிவுவசப்பட்டிருக்க வேண்டியதல்லவா? அந்நன்மின்றி எந்த மூடமதியால் இந்தப் புருஷத்துரோகம் செய்தனையோ? புருஷனை மாற்றிக்கொண்டு வாழ்கின்றனையே! உனக்கு அறிவு இல்லாமற்போனால் ஆசை யென்னனம் உண்டாயிருக்கக்கூடும்? அறிவு ஒளிமழுங்கி யிருக்கின்றது. எத்தனைதான் அது மழுங்கி யிருந்தாலும், இப்படிப்பட்ட பெரும்பிழைக்கு இடம் பண்ணலாமா? மோகம் எத்தனைதான் மிஞ்சியிருந்தாலும் தராதரம் உணரவேண்டாமா? ‘மோகத்தைமுனி’ என்றிருக்கின்றதே நீதிவாக்கியம். எந்தப் பேய், உன்னை இங்நனஞ் செய்யத் தூண்டியது? உனது கண்கள் குருடுபட்டுப் போயினவா? உனது உணர்ச்சி எங்கே போயிற்று? உனது காது செவிடுபட்டதா? நான் சொல்கிறது கேட்கவில்லையா? உனது பஞ்சேந்திரியங்களும் பாழாயவிட்டனவா? பஞ்சேந்

திரியங்களில் ஒன்றேனும் பழுதுபடாமல இருந்தால் இன்
 னம் மோசம் போகமாட்டாயே! வெட்கக்கேடா யிருக்
 கின்றதே! உனது நாணம் என்கே? அச்சமென்கே? மட
 மென்கே? பயிர்ப்பென்கே? இத்தனை வயதுசென்ற நீயே
 இங்ஙனமிருந்தால், மனகைப்பருவமுள்ள பெண்களின் கதி
 யென்ன? அவர்கள் பருவமே அவர்களைத் தகித்து விடா
 தோ? ஆ, பாழ்நரக சொரூபமே? முதுமைப்பருவமே இங்
 னனம் இன்பக்கனலில் அழியுமானால், இளமைப் பருவம்
 என்ன பாடு படாது?" என்று வெறுத்துக் கொண்டான்.
 அதுகேட்ட இராணி, 'ஆஹா! நமது மைந்தன் எத்தனை
 ஆத்திரத்தோடு பேசி நமது கண்ணை உண்முகமாகத் திருப்
 பினான்! அவன் பேசவும் நாம் கேட்டுக்கொள்ளவும் ஆப்
 விட்டதல்லவா! இவன் கூறிவந்தபடியே நமது ஆன்மா
 எத்தனை அசுத்தமாய் முறை பிறழ்ந்திருக்கின்றது!" என்று
 கருத்தழிந்தாள். மறுபடியும் ஹாம்லெத் "நீ இந்தப் படு
 பாவியுடன் இன்னும் எங்ஙனம் கூடிவாழ்வாய்? இவனுக்கு
 எங்ஙனம் மனைவியா யிருப்பாய்? இவன் உனது உண்மை
 நாயகரைக் கொன்ற சண்டாளன் அல்லவா? அவருடைய
 கிரீடத்தை அபகரித்த திருடன் அல்லவா?" என்றான். இப்
 படியவன் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், அவன் தந்தையின்
 ஆவேசம், அது உயிருடன் இருந்தபோது இருந்த உருவத்
 தோடு, அந்த அறைக்குள் றுழைந்தது. ஹாம்லெத் பயந்து
 அதற்கு என்னவேண்டுமென்று கேட்டான். அதற்கு அந்த
 ஆவேசம் "நான் உனக்குப் பழிவாங்கும் நினைப்பூட்ட வந
 தேன். நீ எனக்கு வாக்குக்கொடுத்திருப்பதை மறந்தனை
 யோ? நீ உனது தாயுடன் பேசாதிராதே; அங்ஙனம் இருந்
 தனையாழின், அவளது விசனமும் பயமும், அவளைக் கொன்
 றுவிடும" என்றுகூறி மறைந்தது. அது வந்ததை, ஹாம்
 லெத் தன்ர வேறு யாரும் கூணவில்லை; அவனாலானவரை

யில் அது இருந்த இடத்தைச் சுட்டிக்காட்டி அதனுடைய உருவத்தை விளங்க உரைத்தும் அவன் தாய் அதனைக் காணவில்லை; அது அவளுடைய கண்ணுக்குக் கோசரமாக வில்லை. அவள் மிகவும் பயந்தாள். அது ஹாம்லெத்தின் கண்ணுக்குமட்டும் தோற்றி அவனோடு வார்த்தைசொல்லக் கேட்டிருந்ததனால், அவள் நடுங்கினாள். அவன் பித்தத்தினால் பேசினானென்று சந்தேகப்பட்டாள். தனது குற்றத்தினால் அது வந்து தோற்றியதென்று உணராமலிருந்தாள். ஹாம்லெத் அவளை நோக்கி “அம்மா? எனது நாடியைத் தொட்டுப்பார் : அது எங்ஙன மடிக்கிறதென்று எண்ணிப்பார்: பைத்தியக்கார நாடியானால் படபடவென்று அதிக விரைவாய் யடித்துக்கொள்ளாதா? ஏன் இந்த விபீத எண்ணம்? இனியாவது நீ செய்த குற்றத்தின் அளவை அறிந்து, நீ செய்ததெல்லாம் தவறென்று உண்மையைக் கூறிக் கடவுளுக்கு கறிக்கையிடு. கலங்காதே; உனது இரண்டாவது நாயகனுக்கு மனைவியா யிருக்க வேண்டுமென்பதை இதுமுதல் அறவே மறந்துவிடு; இனி எனக்குத் தாயாயிருந்து உனது குளிர்ந்த ஆசீர்வாத மாரியை, எனது இதய வயலிற் பெய்து அன்பாகிய பயிரைக் குளிர்ந்து வளரச்செய்; எனது தந்தையை நான் மறவாதிருக்கிறது போலவே, நீயும் உனது உத்தம கணவராகிய அவரை, உள்ளத்திலமைத்துவாழ்” என்றான். இவைகளைக் கேட்டு மனமுருகிய ஹாம்லெத்தின் தாய் “அங்ஙனமே நீ சொன்னபடி செய்கின்றேன்” என்றனள். உடனே அவர்களுடைய சம்பாஷணையும் முடிந்தது.

இப்போது ஹாம்லெத் சற்றே நின்று நிதானிக்க, மனம் ஒருவழிப்பட்டது. ஆகையால் “நாம் கொன்றது யாரை!” என அவன் யோசித்துப் பரிசோதித்துப் பார்க்

கையில் கிழமந்திரி போலோனியலே யெனத் தெரிந்து கொண்டான். இந்தப் போலோனியலினுடைய குமாரத்தியே ஒபீலியா என்பவள் : இவளே ஹாம்லெத்துக்கு மனமுகந்த காதலி. ஹாம்லெத் அந்தக் கிழப்பிணத்தை யிழுத்து வெளியிற் கிடத்தி மனங்கசுந்து அழுதான். தான் செய்தது தவறு என்றுணர்ந்தான்.

இப்படி போலோனியஸ் அகால மரண மடைவதற்கு ஹாம்லெத் காரணனாயிருந்ததனால் அவனைத் தனது இராஜ்யத்திலிருந்து வெளியி லனுப்பிவிட அரசனுக்கு அதிகூலமாயிருந்தது. அரசன், ஹாம்லெத்தைக் கொலைக் குற்றஞ் செய்தவனாக எண்பித்து மரண தண்டனைக் காளாக்கி விட்டிருப்பான். அங்ஙனஞ் செய்வது அசாத்தியமாயிருந்தது ; அரசனுக்கே ஆபத்தாயிருந்தது. ஜனங்களெல்லாம் ஹாம்லெத்தை நேசித்திருந்தார்கள் ; இராணியும் எல்லாராலும் விரும்பப்பட்டிருந்தாள் ; இத்தனைக் குற்றவாளியாயிருந்தும், இராணி தனது மகன்மேல் வைத்த ஆசைமாரினாலில்லை. இவைகளை யெல்லாம் உள்ளுக்குள் உணர்ந்த அரசன், உண்மையில் ஹாம்லெத்தைக் கொன்றுவிட வேண்டுமென்னும் எண்ண முடையவனாயிருந்தும் மேலுக்கு அவனைக் காப்பாற்ற முயல்பவன் போலப் போலோனியலைக் கொன்ற குற்றத்தினின்றும் அவனைத் தடுப்பவன் போலும் நடந்து, அவனை இங்கிலாந்துக்கு அனுப்பி அவனுடைய பைத்தியத்துக்குச் சிகிச்சை செய்விப்பவன்போல் பாவனைகாட்டி அவனை ஒரு கப்பலிலேற்றி, இருவர் ஆஸ்தான உத்தியோகஸ்தர்களை அவனுக்குத் தவிர யாக்கி அனுப்பினான். இந்த இருவர் உத்தியோகஸ்தரிடத்திலும் அரசன் ஒரு கடிதம் கொடுத்திருந்தான் ; அதனில் “ஹாம்லெத் இங்கிலாந்திலுள்ள வறங்கின வுடனே கொல்லப்

படவேண்டும்” என்று எழுதியிருந்தது. அக்காலத்தில் இங்கிலாந்து, டென்மார்க் கரசன் ஆட்சியி லிருந்த படியால் அவனுடைய ஆக்கினை தவறாது நிறைவேறி யிருக்கும். ஆனால், இடைவழியில், ஹாம்லெத், அனுமானத்தின்மேல, அந்தக் கடிதத்தை எப்படியோ அவ்விரு உத்தியோகஸ்தர்களுக்குத் தெரியாதபடி எடுத்து வாசித்து அரசனுடைய கெடு நினைப்பைத் தெரிந்துகொண்டு அதனில் எழுதியிருந்த தன் பெயரைக் கிறுக்கி, அதற்கு மாறாக, அவ்வுத்தியோகஸ்தர்க ளிருவர்பெயரையும் எழுதிப் பழையபடி அதனை மடித்து, அது இருந்த இடத்தில் அப்படியே வைத்து விட்டான். இதற்குப் பிறகு, கப்பற் கொளளைக் காரர், அக்கப்பலைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள்; அவர்களோடு கடற்சண்டை செய்யவேண்டி யிருந்தபடியால், ஹாம்லெத் அதிக தைரியமாய் உருவின கத்தியுடன் பகைவர் கப்பலுக்குள் பிரவேசித்துச் சண்டை செய்தான். இதற்கிடையில் இவ்விரு உத்தியோகஸ்தர்களும் அங்கே நின்று சண்டை செய்யத் தைரிய மற்றவர்களாய் அவனைப் பகைவரிடத்திற் காட்டிக் கொடுத்துவிட்டுத் தமது கப்பலை இங்கிலாந்துக்குச் செலுத்திக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். அவர்கள் இங்கிலாந்துக்குப் போனவுடனே தாங்கள் அனுபவிக்கப் போகிற தண்டனையை உணராமல் ‘கெடுவான் கெடு நினைப்பான்’ என்றபடி ஹாம்லெத்துக்குக் கெடுசூழ்ந்து அதிசிக்கிரமாய் இங்கிலாந்துக்குச் சென்றார்கள்.

இளவரசனைக் கண்ட கப்பற் கொள்ளைக்காரர்கள், அவன் தங்கள் வசத்தில் இருந்தும், அவனுக்குத் தீங்கு செய்ய அஞ்சினவர்களாய், அவன் இன்னொரு வுணர்ந்து,

“ தண்ணீரும் புல்லும் தருவார்க்குக் கோக்குலங்கள்
உண்ணீரென் நின்னமுத சூட்டுமால்—எண்ணில்

உதவி வரைத்தன் றுதவி யுதவி
செயப்பட்டார் சால்பின் வரைத்து”

என்றபடி தாங்கள் ஆப்போது அவனுயிரைக் காத்து அவனை அவனுடைய தேசத்தில் விட்டுவிட வேண்டியதாகிய சிற்றுதவியைச் செய்தால், பிறகு அவனிடத்தில் பேருகவி பெறலாம், என்றெண்ணி, அவனைக் கொண்டுபோய் டென்மார்க் தேசத்தின் துறைமுகத்தி லிறக்கிவிட்டுப் போனார்கள். அங்கிருந்தபடியே ஹாம்லெத், அரசனுக்கு ஒரு கடிதம் அனுப்பினான். அதனில் அவன், தான் திரும்பியும் டென்மார்க்கில் வந்து சேர்ந்த விதத்தைத் தெரிவித்து மறுநாளையிற் அவனைக் காண்பதாகவும் எழுதியிருந்தான். அப்படியே மறுநாள் அவன் அங்குச் சென்றபோது ஒரு விசனசரமான காட்சியைக் கண்டான்.

அந்தக் காட்சி அவனுடைய உண்மைக் காதலியாகிய ஒபீலியாவின் பிரேதச்சடங்கு; இவள் தன் தந்தை இறந்த நாள் முதல், விசனமிகுந்து, செயல் மாறி யிருந்தாள்; தன் தந்தையின் அநாமரணமும் அதற்குக் காரணமாயிருந்த தனது சொந்தக் காதலனாகிய ஹாம்லெத்தின் குணவிகாரங்களும் இவளமனதை முறிக்கவே இவளுக்கொருவித குணமாற்றம் உண்டாயிருந்தது. குணவிகாரத்தால் செயல்கள் விகாரமாய், அங்குமிங்கும் ஓடித்திரிந்து மலர்களைக் கொய்து அரண்மனைப் பெண்களுக்கு அதிசயமாய் வழங்குவாள். “எனது தகப்பனருடைய சரமகிரியைகளை நினைப்பூட்டுவதற்காக இம்மலர்களை வழங்குகின்றேன்” என்பாள். ஒப்பாரிப் பாட்டுகளையும் காதற்பாட்டுகளையும் கலந்து பாடுவாள்; சில சமயங்களில் தனது வாய்க்குவந்தபடி அர்த்தமில்லாத பாட்டுகளைப் பாடிக்கொண்டிருப்பாள்; தனக்கு நேரிட்ட துன்பத்தை உணர்மல் உன்மத்தைபோல் ஓடித்

கிரிவாள். ஒருநாள் இவள் யார்க்கும் தெரியாமல், தனது வீட்டுக் கருகிலுள்ள ஒரு சிற்றூற்றங்கரைக்கு ஓடிவந்தாள். தன் கையில் மலர்களாலும் இலைகளாலும் தொடுத்த மாலை யொன்று வைத்திருந்தாள். அக்ளை அவ்வாற்றங்கரையில் வளர்த்திருந்த அலரிச்செடியின் கிளைகளில் ஒன்றுக்குச் சூட்டி அழகுபார்க்க அக்கிளையின்மேல் ஏறினாள்; கிளை, இவளைத் தாங்க வலியின்றி முறிந்தது. இவள் தன் கையில் மாலையோடு தண்ணீரில் விழுந்து மிதந்தாள். பரவாடையின் ஆதரவால் சிறிதுபோது மிதந்திருந்து தனக்கு நேரிட்ட ஆபத்தை அறியாமல் அப்போதும் சில பாடல்களைப் பாடிக்கொண்டிருந்தாள். பிறகு அது நனைந்து பளுவதிகமாய் இவள் உள்ளே முழுகி யிறந்தாள். இந்தச்சுவச்சடங்கையே இவளுடைய சகோதரன் லேயர்டீஸ் என்பவன் நடத்திக்கொண்டிருந்தான். அரசனும் அரசியும் அரசன்மனைக்காரர் அனைவரும் அப்போது அங்கிருந்தார்கள். ஹாம்லெத் அங்கே போய் அந்தக்கிரியைகளைக் கண்டபோது, அவைகள் யாருக்காகச் செய்யப்பட்டன என்பதையுணராமல், தான் ஒருபுறம் எட்டநின்றான். கிட்ட நின்றால் கேள்விக்கிடமாய்ச் சடங்குக்கிடையூறுண்டாகும் என்ப தவனுடைய எண்ணம். அவளுடைய பிரேதக் குழியின்மேல் மலர்க ளிறைக்கப்பட்டதை ஹாம்லெத் கண்டான். கன்னிகைப்பெண்களின் கல்லறைகளின்மேல் புஷ்பம் இறைப்பது அந்தக் காலத்திய வழக்கம். அப்படிப் புஷ்பம் இறைத்தவள் ஹாம்லெத்தின் தாயாகிய இராணியேயாம். அவள் மலர்களைத் தூவுகையில் “கரும்பினும் இனிய கரும்பே! நான் உனது கல்லறையில் மலர் தூவுவேன் என்றெண்ணி யிருக்கவில்லை; ஐயோ! நீ இதற்கு முந்தியே எனதன்புள்ள ஹாம்லெத்தின் மனைவியாயிருந்திருக்கவேண்டுமே” என்று வருந்தினாள்; அவளுடைய

சகோதரனாகிய லேயர்டீஸ் “இந்தக் கல்லறையில் அழகிய பூஞ்செடிகள் முளைக்கவேண்டும்” என்று அதற்குள் இழிந்து விசனமிகுதியால் பைத்தியம் பிடித்தவனைப் போல், அங்கு சூழ்ந்து நின்றவர்களை நோக்கி “என் சகோதரியுடன் என்னையும் புதைத்துவிடும்படி மண்ணைவாரிவாரிஎன் மேற்போட்டிக் குவியுங்கள்” என்றான். இதனைக் கண்டும் கேட்டும் நின்ற ஹாம்லெத்தின் மனதில்தான் ஒபீலியாவின் மேற் கொண்டிருந்த பழையகாதல நினைப்புண்டாகியது. சகோதரனுக்கு அத்தனை காதல் முதிர்ந்திருந்ததைக் கண்ட ஹாம்லெத் மனம்பொறுதவனாகி, “இவனைப் போல் ஈரிருபதினாயிரம் அண்ணன்மார் இருந்து அன்பு செய்தாலும் எனது காதலியின் மேல் எனக்குள்ள அன்புக்கு ஈடாகாதே!” என்றெண்ணித் தனது எண்ணத்தை அடக்க முடியாதவனாய்த் தானும் கல்லறையிற் பாய்ந்து குதித்தான். அப்போது அங்கிருந்த லேயர்டீஸும் இவனைப் போலவே அவள விஷயத்தில் காதற்பித்தேறிக் கலங்கி யிருந்தவனாதலால் தனக்கொன்றுந் தோன்றாமல் திகைத்துநின்றான். ஆயினும் தன்னுடன் குதித்தவன் ஹாம்லெத் எனவுணர்ந்து அவனாலேயே தனது தந்தையும் தங்கையும் அகால மரணமடைந்தார்களென்றெண்ணிக் கோபமுண்டவனாய், ஹாம்லெத்தின் கழுத்தை இறுகப் பிடித்தான். அதுகண்டா ரனைவரும் அவர்களை விலக்கி விட்டார்கள். பிறகு பிரேதச் சடங்கு நிறைவேறியது. லேயர்டீஸை எதிர்ப்பவன்போல ஹாம்லெத், தானும் பிரேதக் குழியில் அவனோடு குதித்தது பிசகு என்றுணர்ந்து அவனை மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டு, தனது காதலி யிறந்தமைக்குத் தனக்குள்ள துக்கத்தினும் பிறர்துக்கம் மிஞ்சுவதைக்கண்டு தனக்குச் சகிக்கக்கூடாமற் போயிற்றென்றும் சடாதானங் கூறினான். ஆகையால்

இருவரும் பகைமாறி மனங்கலந்தவர்போலக் காணப்பட்டார்கள்.

தனது தந்தையும் தங்கையும் இறந்தமைக்குக் காரணமாயிருந்த ஹாம்லெத்தின்மேற் கோபமும் பகைமையுந் கொண்டிருந்த லேயர்டலைக்கொண்டு ஹாம்லெத்தின் சிறப்புப்பன், அவனைக் கொல்லும் உபாயந்தேடினான். ஆகையால் அவன், லேயர்டலை வரவழைத்து “நீமனதில்லாந் தும்கபடமில்லாதவனைப்போல நடித்து ஹாம்லெத்தை உன்னோடு விளையாட்டாகச்சிலம்பவித்தைசெய்யும்படி கேள்” என்றான். அவ்வாறு கேட்போது ஹாம்லெத் அதற்கு உடன்பட்டான். சிலம்பவித்தை செய்வதற்கு நாள் குறிக்கப்பட்டது. அப்போது அரண்மனை ஜனங்கள் அனைவரும் வந்திருந்தார்கள். அரசன் ஏவினபடி லேயர்டஸ் நஞ்சூட்டின கூரிய கத்தியை வைத்திருந்தான். இவர்கள் இருவரும் சிலம்பவித்தையிற் சிறந்தவர்களாகையால், பார்க்கவந்தார் பலரும் பலமான பந்தயம் கட்டினார்கள். ஹாம்லெத் சிலம்பக் கூடத்தில் வைத்திருந்த கூரில்லாத சாதாரண கத்தியையே கையிலெடுத்துக் கொண்டான். இதுவே சிலம்பக்கூடத்து வழக்கம். லேயர்டஸ் நஞ்சூட்டின கூரியகத்தி வைத்திருந்தானென்பது ஹாம்லெத் துக்குத்தெரியாது. லேயர்டஸ்க்கும் அரசனுக்குத்தவிர அந்தச்சூது வேறுயார்க்குந் தெரியாது. இங்ஙனம் கூரியவிஷக்கத்தியை உபயோகித்தல் சிலம்பக் கூட்டத்துச் சட்டவிரோதமான காரியம். முதலிலேயே அவசரப்பட்டுத் தன் காரியத்தைச் செய்பாமல், லேயர்டஸ், ஹாம்லெத்துக்குத் தோற்றுப்போகிறவனைப்போல நடித்தான். இரண்டுமுறை ஹாம்லெத்தே வெற்றிபெறும்படி ஹாம்லெத் வெற்றிக்குப் பரமார்த்தப் பரிபவனைப் போலப் பாசாங்கு பண்ணி “ஹாம்லெத் - நீழிவாழ்க” எனத்

திராட்ச ரஸப்பாணம்பண்ணினான். பந்தயங்கள் அதிகமாகக் கட்டினான். சில நாழிகைக்குள் லேயர்டீஸுக்கு வீரா வேசம் பிறந்தது. ஹாம்லெத்தைத் தனது விஷமூட்டிய கூரியகத்தியால் அதிக ஆழமும் அபாயமுமான ஒரே குத்துக் குத்தினான். ஹாம்லெத்துக்குக் கோபமூண்டது; உள்ளூளவு ஒன்றுத் தெரியாது. ஆனால் மறுபடியும் எப்படியோ இருவரும் கலந்துசெய்த வித்தையில், லேயர்டீஸ்கையிலிருந்த கூரிய விஷக்கத்தி ஹாம்லெத் கையில வந்தது. ஹாம்லெத் கத்தி லேயர்டீஸ் கையில் மாறிப் போய்விட்டது. உடனே ஹாம்லெத் அப்போது தன் கையிலிருந்த கூரிய விஷக்கத்தியால் லேயர்டீஸை ஒரே வீச்சாகக் குத்தி வீழ்த்தினான். பிறர்க்குப் படுகுழி வெட்டி வைத்துக் கேடு சூழ்ந்தார், அதனில் தாங்களே வீழ்ந்து மடிவார்கள் என்ற பழமொழிப்படியும்,

‘ தேனென்று கூடுகன்சேர் தேக்குமா மாங்களெல்லாஞ்
செறிந்து வைகும்
கானென்று நரியொன்று கவடொன்று மனங்கொண்டு
கரிசி லாத
மானென்றின் கறியுண்ண மகிழ்ந்திபதி விருக்கையினில்
மாண்ட தம்மா
தானென்று நினைத்திடவுந் தெய்வமொன்று நினைத்ததெனுந்
தன்மை தானே ’

என்றபடியும், காரியம் நடந்தது. இந்தச்சமயத்தில் இரண்டா தான் விஷமுண்டு விட்டதாகக் கத்தினான். இந்த விஷமூட்டிய திராட்ச ரஸத்தில் கலந்து வைத்திருந்தது; இந்த திராட்சரஸம் ஹாம்லெத்துக்காக அரசன் சித்தஞ் செய்ய வைத்திருந்தான். லேயர்டீஸ் கையிலிருந்த விஷக்கத்திக்குந் தப்பிப் பிழைத்து, ஹாம்லெத், தாகத்துக்கு என்று கேட்

டால், இராத விஷப்பானத்தைக் குடிக்கச் செய்யலாம் என்பது அரசன் எண்ணம். ஆது இராணிக்குத் தெரியாது. அரசனும் அவளுக்குச் சொல்ல மறந்தான். அதனால் அவன் உடனே இறந்தான். இறந்தபோது, “ஐயோ! நான் அரியாய்மாய் விஷமூட்டப்பட்டேனே!” என்றலறினான். ஹாம்லெத்துக்குச் சந்தேகமுண்டாய் விட்டது. ஏதோ மோசம் நடந்திருக்கிறதென் றுணர்ந்தான். கதவுகளை மூடச்சொன்னான். விஷவருவாயை ஆராய்ப்புகுந்தான். அதற்குள் லேயர் டீஸ் அவனைநோக்கி, “நான்தான் துரோகி! நீ வேறொன்றும் ஆராயவேண்டாம். இதோ, நீ என்னைக் குத்தின காயத்தால் நான் உயிர் துறக்கப் போகிறேன்; உன்னைக் கொல்ல வேண்டுமென்று நான் விஷமூட்டி வைத்திருந்த கத்தியே என்னைக் கொல்லும் எமனாயிற்று. ‘கெடுப்பாரைத் தெய்வங் கெடுக்கும்’ என்றபடியாயிற்று. இப்போது உன் கையிலுள்ளது எனது விஷமூட்டின் கத்தி; நீயும் அதனால் குத்தப்பட்டாய். ஆகையால், இன்னும் அரைமணிக்குள் சாவாய். எந்த மருந்தும் அந்த விஷத்தை மாற்றாது; நீ என்னை மன்னிக்க வேண்டும். இதற்குக் காரண பூதனா யிருந்தவன் உனது சிற்றப்பனாகிய அரசன் தான்” என்று சொல்லிக்கொண்டே உயிர் துறந்தான். ஹாம்லெத்துக்குத் தான் இறப்பது நிச்சயம் எனத் தெரிந்தது. ஆகையால், ‘இனித் தாமதிக்கப் படாதென்று தன் கையிலிருந்த விஷக்கத்தியால் அரசன் அடிவயிற்றில் ஒரே குத்துக்குத்தித் தனது தந்தையின் ஆவேசத்துக்குத் தான் செய்த வாக்குத்தத்தத்தை நிறைவேற்றிவிட்டான். பழிக்குப்பழி வாகியாயிற்று; ஹாம்லெத் தனதுயிர் போய்விடும் என உணர்ந்துகொண்டான். கண்கள சுழன்று சுவாசம் அடங்கத் தொடங்கிற்று. உடனே அவன் அங்கு இருந்த அமார்க்களத்தை யெல்லாம் பார்த்

துக்கொண்டிருந்த தனது நண்பன் ஹோராஷியோவை நோக்கி, “ அப்பா! நான் இறங்கப்போகிறேன் ; எனக்குப் பெருமூச்சு வாங்குகிறது. இந்தக் கதையை நீ உலகத்தாருக்கு அறிவிக்கவேண்டும். நீயும் என்னோடு இறந்து விடுவேன் என்று சொல்லியிருக்கிறாயே, அதுவே உத்தம நண்பர் இயற்கை ; ஆனாலும் இப்போது அப்படிச் செய்யாதே ; நீயாவது உயிருடனிருந்து இதனை உலகறியச்செய். நீ தீர்க்காயுள் பெற்று வாழக்கடவாய் ” என்று, கத்தியால் வெட்டிக்கொண்டு சாகத்துணிந்த தனது நண்பனாகிய அவனைத் தடுத்து வேண்டிக்கொண்டான். அவனும் அப்படியே ஆகட்டும் என்று ஒத்துக்கொண்டான். அதைக் கேட்ட ஹாம்லெத் மிகவும் மனக்களிப்புடனே உயிர் விட்டான். ஹோராஷியோவும் அங்கிருந்த பிறரும் கண்ணீர் ஆராய்ப் பெருகவிட்டுக்கொண்டு இனிய குணக்கடலாகிய இராஜகுமாரனுடைய ஆத்மாவைத் தேவர்கள் காக்கக் கடவரென்று ஆசீர்வதித்தார்கள். ஹாம்லெத் எல்லார்க்கும் நல்லவன் ; சாந்தகுணசீலன் ; இராஜலக்ஷணங்கள் நிரம்பப் பெற்றவன் ; சகல சற்குணங்களும் பொருந்தியவன் ; அவன் அவ்வாறு அகால் மரணமடையாமல், உயிருடன் பிழைத்திருப்பானாயின் டென்மார்க்கரசர்களுள் சிறந்தவனென மதிக்கப் பட்டிருப்பான்.

அரும்பத விளக்க அகராதி.

அ

அகர்-மனம்.
அகாலமரணம்-திடீரென்று நே-
ரும் மாணம்.
அங்கம்-உடல்.
அத்தாணி-அரசிருக்கை.
அபகரித்த-கொள்ளையிட்ட.
அபத்தம்-பொய்.
அலைக்கழித்தல்-(மனத்தைக்)கல-
ங்கச் செய்தல்.
அவலய்-வீண்.
அறவே-முழுவதும்.

ஆ

ஆவேசாட்டகாசம்-ஆவேசமாகிய
அட்டகாசம்.

இ

இதயம்-மனம்.
இத்தன்மைத்து - இந்தத்தன்மை
யுடையது, இப்படிப்பட்டது.
இழிந்த-அபகீர்த்திப்பட்ட, தாழ்-
மை யடைந்த.
இன்பக்கனல்-இன்ப மென்னும்
நெருப்பு.

உ

உண்டாட்டு-உண்மெகிழ்ந்து விளை
யாடுதல்.
உரை-சொல்.

ஐ

ஐயமற-சந்தேகமில்லாமல்.

க

களியாட்டு-கள்முதலியன குடித்
துக் குதூஹலித்தல்.

கா

காநுடை-கறுப்பு உடை.

கே

கேசாதிபாதம்-தலை முதல் கால்
வரையில்.

கோ

கோபுமை-கொழுப்பு.

கோ

கோசார்-அறியத்தக்கது.

ச

சகலம்-வழக்கம்.

த

தகித்து-எரித்து.

தா

தாரம்-மனைவி.
தாழ்த்தல்-தாமதித்தல்.

தி

திக்கிரமை-திகைப்பு, மயக்கம்.
திணம்-அற்பம்.

நா

நாடல்-விரும்புதல்.
நாணம்-கூச்சம் (பெண்டிர்க்கு
இயல்பான நான்கு குணங்
களுள் ஒன்று.)

நி

நித்தியம்-என்றும் அழியாதது.

ப

பஞ்சேந்திரியங்கள்-(மெய், வாய்,
கண், மூக்கு, செவி என்னும்)
ஐம்புலன்கள்.

பயிர்ப்பு-பழகாத பொருள்களிட
த்து அருவருப்புறும் நிலைமை
(பெண்மைக் குணங்கள் நான்கி
-லொன்று)

பி

பிரதமமந்திரி-முதல் மந்திரி.
பிறழ்ந்த-மாறுபட்ட.

பூ

பூவை-பெண்.

ம

மக்கினூர்கள்-(மனம்) நிலைகெட்டார்கள்.

மடம்-அறிவிக்க அறிந்து, அறிந்தவற்றை எளிதில் வெளியிடாதிருத்தல்.

மண்ணூர்-பூலோகத்தார்.

மனவூக்கம்-உற்சாகம்.

மா

மாரி-மழை.

மு

முதிர்ந்தல்-முற்றுதல்.

மு

முடமதி-மூடபுத்தி.

ரோ

ரோஷ்ராவேசம்-மிசுந்த கோபாவேசம்.

வ

வமிசாவளி-பரம்பரை.

வரம்புகடந்து-அளவு மீறி.

வரித்த-கலியாணம் செய்துகொண்ட.

வற்புறுத்தல்-உறுதிப்படுத்தல்.

வனப்பு-அழகு.

வி

விண்ணவர்காள்-தேவர்களே.
விரைவு-வேகம்.

வே

வேதாம்புதல்-வாடுதல்.

வேள்ளிய-வெளுத்த.

இந்நூலில் வந்துள்ள

செய்யுட்களின் உரை .

“ மைந்த ஹாம்வெத் ” என்னும் பாட்டு. பக்கம்-3 (நூலாசிரியர்

இயற்றியது)

அலமரும்-கலங்கும்; அழுங்குதல்- வருந்துதல்; பிறப்பன- பிறக்கின்றவை; இறப்பன- இறக்கின்றவை; அறிகிலம்- அறியோம்; பொன்றினோர்- இறந்தோர்; தொன்றுதொட்ட-பழையகால முதற்கொண்டுவரும்; இடன் அகல் உலகத்து- விசாலமானஉலகத்தில்; இன்றைத்தினம்- இன்றையதினம்; ஓர்வது-உணர்வது; தேர்வது-தெளிவாய் அறிவது.

“ உடன்பிறந்தார் ” என்னும் பாட்டு. பக்கம்-9. (வாக்குண்டாம்)

உடன்பிறந்தார்- (நம்மோடு) உடன்பிறந்தவர்கள்; சுற்றத்தார்- (நமக்கு அனுகூலமான) பந்துக்கள்; என்றிருக்க வேண்டா-என்று நினைத்திருக்கவேண்டாம்; (ஏனெனில்) வியாதி; உடன்பிறந்தே-நம்மோடு பிறந்ததாயினும்; கொல்லும்-நம்மைக்கொன்றுவிடுகிறது.

“ தன்னெஞ்சறிவது ” என்னும்பாட்டு. பக்கம்-9. (திருக்குறள்)

தன்னெஞ்சு- (ஒருவன்) தன் மனம்: அறிவது-அறிந்த ஒன்றை (பிறருக்குத் தெரியாதென்று); பொய்யற்க-பொய்யாதொழிக; பொய்த்தபின் - பொய்த்தானாயின்; தன் நெஞ்சே - (அதனை யறிந்த) தன் நெஞ்சே; தன்னைச் சுடும் - (அப்பாவத்திற்குச் சாகுதியாய் நின்று, அதன் பயனாகிய) துன்பத்தைத் தனக்கு உண்டாக்கும்.

“ வெள்ளி மணி ” என்னும் பாட்டு. பக்கம்-12 (நூலாசிரியர்

இயற்றியது)

வெள்ளி மணி; கேட்போர் காதகத்தில் - கேட்பவர்கள் காதில்; கொள்ளுகின்ற ஓசை - கொள்ளுகின்ற ஓசையை; வெகு சுகமாய்க் கொடுக்கும்; விள்ளும் - சொல்லப்படுகின்ற; அருமைதெரியாது; அத

னை - அந்த வெள்ளிமணியை; வலித்து ஆட்டில் - முரட்டுத்தனமாய் ஆட்டினால்; ஓசை பிறழ்ந்து - ஓசை வேறுபட்டு; பெருமைகெடும் - அதன் பெருமை கெட்டுவிடும்.

“ தண்ணீரும் ” என்னும் பாட்டு. பக்கம்-29. (திருக்குறள் நீதிவெ

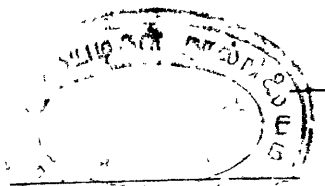
ண்பா: (இதன் கடை இரண்டடி திருக்குறள்)

கோக்குலங்கள் - பசுக்கூட்டங்கள்; தண்ணீரும் புல்லும்; தருவார்க்கு - கொடுப்பவர்க்கு (பிரதியுதவியாக); இன் அமுதம் - இனிய பால்முதை; உண்ணீர் என்று - சாப்பிடுங்கள் என்று; ஊட்டும்; எண்ணில் - யோசித்துப் பார்த்தால்; உதவி - (பிரதி) உபகாரம்; உதவி வரைத்து அன்று - முன்செய்யப்பட்ட உபகாரத்தின் அளவைப் பொறுத்ததல்ல; உதவி செய்யப்பட்டார் - அந்த உபகாரத்தைப் பெற்றுக் கொண்டவர் - சால்பின் வரைத்து - குணத்தைப் பொறுத்தது.

“ தேனென்று ” என்னும் பாட்டு. (பக்கம் - 34)

தேன் ஒன்று கூடுகள் - தேன் பொருந்தியகூடுகளையுடைய; தேக்கு மாமரங்கள் எல்லாம்; செறிந்துவைகும் - நெருங்கியுள்ள; கின் ஒன்று - காட்டில் வாசம்செய்யும்; நரி ஒன்று; கவடு ஒன்று மனம் கொண்டு - ஒரு வஞ்சனையை மனத்திற்கருதி; கரிச இலாத - குற்றம் இல்லாத; மான் ஒன்றின் கறி யுண்ண - ஒரு மானின் மாமிசத்தை உண்ண; மகிழ்ந்து - சந்தோஷத்துடன்; பதிவு இருக்கையினில் - ஒளிந்திருக்கையில்; மாண்டது - இறந்தது; (இதுவே) தான் ஒன்று நினைத்திட தெய்வ மொன்று நினைத்தது என்னும் தன்மை.

5075a

இக்கதையுள் வந்துள்ள

பாத்திரங்கள்

1. ஹாம்லெட், (Hamlet) டென்மார்க் அரசன். தன் சகோதரன் கிளாடியஸால் கொல்லப்பட்டவன்.
2. கிளாடியஸ், (Claudius) டென்மார்க் அரசனுடைய சகோதரன்.
3. ஹாம்லெட், (Hamlet) டென்மார்க் தேசத்து இளவரசன், ஹாம்லெட் அரசனுடைய குமாரன்.
4. ஹோராஷியோ, (Horatio) ஹாம்லெத்தின் நண்பன்.
5. மார்செல்ஸ், (Marcellus) காவலர்களுள் ஒருவன்.
6. பொலோனியஸ், (Polonius) இராஜாங்க முதன் மந்திரி.
7. லேயர்டீஸ், (Laertes) பொலோனியஸின் குமாரன்.
8. கெர்ட்ரூட், (Gertrude) டென்மார்க் அரசி.
9. ஓபீலியா. (Ophelia) பொலோனியஸின் குமாரத்தி.
நாடகக்காரர்கள் முதலியோர்.